

PAVEL KUKAL

(* 17. února 1961 v Praze, v současnosti bydlí v Tanvaldě a Praze)

Vystudoval Střední zahradnickou a vinařskou školu na Mělníce, jeho profesním oborem je vinařství a zahradničina. Sám o sobě říká: Praha byla mým rodištěm, ale Mělník je místem mého básnického probuzení. A to není málo.

Vydal tyto práce: **Poéma Řeky** a cyklus **Vinařův kalendář** (svépomocí), v nakladatelství Protis: sbírky veršů **Divoký kmín**, **Hlasy odjinud** a **Oblékání ticha**; v nakladatelství Alfa-Omega sbírka **Než se rozední** (společně s Jindřiškou Lírovou).

Je autorem kratších próz, z nichž některé vyšly v novinách a časopisech a také odborných článků ze svého oboru, vinařství a zahradničiny. Kromě prací v Pegasu (účast na jeho sbornících a poetničkách) je zakládajícím a stále aktivním členem Skupiny XXVI.

JAKÁ JE?

*Je naše láska zimní snad?
Či jiné jméno mám jí dát?
Ve vločkách sněhu přišla k nám
jak milý host, jenž nečekán
se znenadání objeví.
A jak svou lásku znáte vy?
Je jarní? V květech mandloní
když hořkosladce zavoní
uprostřed vinorodých strání?
Častokrát přijde bez pozvání.
Je letní? Horská lučina
těž prudkost naší lásky zná.
Se sluncem v květu brunátném,
co ve vás žhne jak nad krajem...
A co když podzim zahalí
kraj mlhami – jste zoufalí?
Dotykem ruce zahřívajte
a na vše krásné vzpomínejte.
Čas ryje svoje vruby dál,
nesčítám, co mi zanechal.
Všechno mi může odebrat,
jen tebe chci mít stejně rád.*

STUDNA PŘÍZRAKŮ

(Hrad Houska)

*Na skále hrad, sráz do tří stran
jak život, který nepoznán
jinde si kvetl ve své kráse.
Zde jenom propast rozvírá se,
co ústí sem – snad z pekla bran.
Michael – jméno, mocná zbraň,
tak věřme, že jsme pod záštitou
když přišli jsme sem – věkovitou
cestou, co v temnu ztopena.
Minulost je nám vzdálená,
však tajemství nám klidu nedá.
Kdo záhadné si cesty hledá*

*a nemyslí jen na návrat,
může se naším druhem stát.*

KRUPKA
(Rosenberg, hrad)

*Někdy si paměť nepřeji,
ať zůstane tu opuštěná.
Již hradní kaple veřejí
dotkla se ruka zkrvavená.*

*Vzpomínka méně krvavá
byla by našim srdcím blíže
v den, kdy se milost nedává,
ač jílec meče má tvar kříže.*

*Ticho po vřavě válečné
uzamkla růže plátky svými
i celou hrůzu toho dne.
Zde odjinud jsme příchozími.*

TAK ŘEKNEŠ

*Poprvé, to panenská je sklizeň,
dnes dívka je to jen
a zítra žena již.
To víno vzácné je,
ne pro pijáckou žízeň,
za čest si pokládej,
že ochutnat je smíš.*

KADAŇ

*Za štítonoše se mám skrýt?
Město se svíjí v opevnění
a světlo v temnotu se mění.
Moci ji mečem rozdělit!*

*Ještě je známý příběh ten:
Když povstal kalich, národ dělíc,
tu připil rytíř z Očedělic
namísto vína pelyňkem.*

*Než skloní nás čas ke hrobu,
než pohrozí, že vaz nám zláme,
rytířské meče vykováme
sí ze zlomených okovů.*